

AÇILIŞ

6.8.970 A.

Sayın dinleyeciler bu yayınıımızda"15-16 Haziren büyükİşçi direniş-
inin anlamı" başlıklı bir yazımızı dinleyeceksiniz.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

15-16 Haziran Büyük işçi direniş hareketinin

anlamı

Halkımızın ulusal bağımsızlık ve demokrasi savaşı çok önemli bir döneme girmiştir. Ön sıralarında işçi sınıfının yürüdüğü bu savaş bütün halkımızın davasıdır. Halkın bütün ilerici kuvvetleri bu savaşta tarihsel görevlerini yerine getirmek ve bunun için de el-ele vermek zorundadırlar.

Yıllardır, sosyalist akım içinde bile "işçi sınıfı var mıdır, yok mudur" diye bilimsel verilerden ve temelden uzak münakaşalar süregelmektedir. Bazılarına göre Türkiye'de devrimci güç olarak işçi sınıfı yoktur. Bazılarına göre , işçi sınıfı "kendisi için değil, kendiliğinden bir sınıftır" , bazılarına göre ise, genel devrim hareketi içinde işçi sınıfı ~~işçi sınıfı~~ sivil-asker, aydın kadrolar yanında ancak yardımcı bir güçtür.

15-16 Haziran olayları, işçi sınıfının, büyük sermaye çevrelerinin yerli yabancı tekellerin, ağa-derebeyi zümrelerinin çıkarlarını temsil eden hükümetin saldırılarına karşı, haklarını yığinsal grev ve gösterilerle savunması devrimci bir sınıf olarak varlığının ve sınıfsal bilincinin gelişme sürecinde daha yüksek bir aşamaya ulaştığının bir delilidir. Burjuvazinin en gerici ve işbirlikçi kolunun Anayasa-ya saldırısını hiç olmazsa başlangıçta paylaşan orta tabakaları , küçük ve ulusal burjuvaziyi temsil eden politik güçlerin bu kaypak tutumuna karşılık, işçi sınıfı Anayasanın demokratik hükümlerini bütün millet adına ve bütün milletin menfaatine uygun olarak savunmuştur. İşçi sınıfı, işbirlikçi iktidarın demokratik hakları balta-

lama ve emperyalist tekellerle , toprak ağalarının talanını kolaylaştırmak üzere giriştiği faşist nitelikteki saldırılarına karşı kanlı bir direnme savaşını göze almakla ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin başını çeken bir güç olduğunu göstermiştir.

Tabiidir ki, işçi sınıfı yıllar boyunca süren ve zaman zaman meselâ Amerikan ve NATO üslerindeki bulunan işyerlerinde iktidarın politik ve terör araçları ile savunduğu Amerikan tekellerine karşı yürüttüğü grev ve işgallerde de millet adına emperyalist sömürüye karşı çıkmak ve yine millet adına egemenlik haklarına sahip çıkmakla ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde öncü bir güç olduğunu ispatlamıştır.

Fakat bütün bu verilere rağmen işçi sınıfının devrimci öncü

varlığını kabul etmemekte ayak direyenler ya bilgisizliklerinin kurbanı olarak ulusal ve sosyal kurtuluş savaşı için yanlış bir taktik ve strateji çiziyor, savaşı çıkmazlara sürüklüyor, ya da Milli Demokratik Devrimciler gibi işçi hareketini burjuvazinin kuyruğuna takarak hıyanet çukuruna düşmüş bulunuyorlardı.

Milli Demokratik Devrimcilere göre, önemli olan işçi sınıfının öncü politik ve sendikal örgütlerinin ulusal ve sosyal kurtuluş savaşını aynı plânda aynı derece örgütlemeleri değil, kendisiyle beraber bütün milleti emperyalizmden, emperyalizmin iç ortaklarından büyük burjuvazinin, büyük toprak beylerinin boyunduruğundan iki yönlü bir mücadelenin paralelinden kurtarması değil, sivil-asker-aydın kadronun avantürist bir taktik ve strateji ile iktidarı ele almasıdır

Bu kadronun orta ve büyük burjuvaziden gelmesi, Milli Kurtuluş Savaşı sırasında ve daha sonra bu kadronun ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini birbirinden ayırarak, büyük fedekârlıklarla kazanılmış ulusal bağımsızlığı daha sonra emperyalistlere teslim etmesi gibi tarihsel bir gerçeğe ^ydaşanıyor. Milli Demokratik Devrimcilerin stratejisi , bu iki savaşı birbirinden ayırmaktır. Burjuvazinin Milli Kurtuluş Savaşı sırasında ve daha sonra bugüne kadar yaptığı gibi, Milli Demokratik Devrimcilerin "Sosyalist Türkiye" ve "bağımsız Türkiye" şiarlarını ~~bu~~ inatla birbirinden ayırmalarının sebebi budur. Oysa sosyal bir kurtuluşla tamamlanmaya ulusal kurtuluşların özellikle az gelişmiş ülkelerde ergeç işbirlikçi burjuvazinin ve emperyalizmin hegemonyasını tekrar dayatması ile sonuçlandığı bugün artık dünya

ölçüsünde geçerli tarihsel bir gerçektir.

Milli Demokratik Devrimcilerin işçi sınıfını sivil-asker-aydın kadrobra sözde "devrim" yolunda yardımcı bir güç olarak görmeleri ve bu sınıftan devrim hareketinin öncülüğünü almak için çaba göstermeleri yine burjuvazinin hegemonyasını devam ettirmeye dayanan stratejilerine hizmetten başka birşey değildir.

Oysa sınıf savaşında büyük burjuvazinin, emperyalizmin hegemonyasını yıkacak, demokratik ulusal bir iktidarı işbaşına getirecek, kapitalist olmayan ve sosyalizme giden yolları bütün millete açacak ana kuvvet işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı bu niteliğiyle bütün yurtsever güçleri mihverinde toplıyabilecek ve onları ulusal hedef-

lere doğru yönetebilecek biricik güçtür.

15-16 Haziran günleri işçi sınıfının çıkışı bu gerçekleri, ~~kabane~~ bilimsel sosyalizme göre düşünemiyen sosyalistlerin gözlerini de açacak biçimde belirtmiştir. 15-16 Haziran olayları sırasında yurt-sever subay ve erlerin gösteri yapan işçilerle kaynaştığı , barajları göstericilere açtığı bir gerçektir. Hava kuvvetleri komutanı Batur-la bazı generallerin, hükümetin gericileri desteklemelerine karşı direnişleri bir gerçek olduğu gibi, Senatodaki Milli Birlik Grubunun, yani 27 Mayısçı subayların da işçi sınıfından yana, iktidara karşı cephe aldıkları ve böylece emperyalizme ve büyük burjuva iktidarına karşı bütün demokratik güçlerin cephesine katıldıkları da bir gerçektir.

15-16 Haziran olayları ile Türkiye'de sınıf savaşı bir basamak daha yükselmiş ve yeni bir aşamaya ulaşmıştır. Daha doğrusu 15-16 Haziran olayları sınıf savaşındaki bu gelişmeyi gün ışığına çıkaran tarihsel bir olay, kantitatif birikimin kalitatif aşamaya geçişini sağlayan bir sıçrama olmuştur. Bu yeni aşamaya sıçramanın en belirli niteliği işçi sınıfının daha bilinçli, daha örgütlü ve daha atılğan bir savaş gücü kazanmasıdır. Sendikal ve politik plânlarda yeni bir militan kadro yetişmiş, eski militan kadro ve yöneticiler yeni yeni tecrübeler elde etmişlerdir. Militan kadro ve yöneticiler, yığınları sınıfsal ve ulusal hedefler etrafında birleştirmede uzun, zor ve çetin bir mücadele sonucunda konkre savaş şekilleri bulmuştur. Şüphesiz ki, bu tecrübenin elde edilmesinde Türk işçisinin yabancı

ülkelerdeki Batı Almanya, Belçika, Fransa, Avusturya gibi ülkelerdeki sınıf kardeşlerinin tecrübelerinden faydalanması, sendikalarıyla kurduğu temasların, bu ülkelerdeki işçi sınıfının savaş yöntemlerini incelemesinin de payı vardır. Hattâ denebilir ki, Türk işçisinin yığinsal bir şekilde ve ölçüde dış ülkeler işçi sınıfları ile bağlar kurması, savaşının ve bu arada 15-16 Haziran gösterilerinin politik ve sendikalâ alanlarda dünya kamuoyuna mal edilmesinde ve uluslararası sendika hareketinin işbirlikçi burjuvaziye ve özellikle Türk-İş'in başını tutan sarı sendikacılara karşı çıkmasında ^{da}rol oynamıştır.

İşçi sınıfının gelecekteki savaş hedeflerinin tesbitinde 15-16 Haziran olayları sırasında elde edilen sonuçlar büyük bir rol oynı-

yacaktır. İşçi sınıfı bu mücadelesi sırasında elde ettiği sonuçları kuvvetlendirecek, elde ettiği yeni mevzileri kuvvetlendirecek bir davranışla ileriye doğru hamle yapacaktır. Bu hamleler bugün işçi sınıfının iç birliğini daha da kuvvetlendirmek, bir yandan Milli Demokratik Devrimcilere , bir yandan sarr sendikacılar ve sağ oportünistlere karşı mücadeleyi daha da pekleştirmek, bilimsel sosyalizmin ana prensipleri etrafında sınıfsal birliğini tamamlamak işini bütünlemek, emperyalizme ve büyük burjuvaziye karşı mücadelede bütün demokratik, antiemperyalist güçleri mihverine daha geniş ölçüde çekmekte belirlemektedir.

KAPANIS

SD.yayınımız burada sona erdi.Eylul ayının 3ünde aynı saatte tekrar buluşmak üzere hoşca kalın.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI